

תשכני אתריך

עשרה סיפורי השגחה מופלאים
על נשים שזכו להארה שמיימית
וישועות נפלאות

קריאה מהנה

היטיבה ד' לטובים

ברכת שמים תחול על כל אותן נשים ונערות שהקדישו מזמנן
וישבו לכתוב לנו את סיפורן האישי.

בזכותכן מקבלות עידוד וכח עוד נשים ונערות רבות בארץ
ובעולם, ובתוכן גם אנחנו המוציאים לאור ומפיצים את הסיפור
שלכן.

אין ספק שהיושב במרומים רווה רוב נחת ממכן ומשכמותכן,
חיזקו ואימצו.

ולכל אלו שזכו אף הן לישועת ד', אנא אל תישמרו את הסיפורים
לעצמכן שילחו אלינו ונשתדל בל"נ להפיצם ברבים.

כמו כן הרוצות לזכות לישועת ד', קבלו על עצמכן קבלה טובה
וחיזוק, והבטיחו שכאשר תיוושעו בזכות אותה קבלה טובה
תפרסמו את הסיפור.

אנחנו נעזור לכן בע"ה
לקיים את ההבטחה
ברוכות תהיו

הטלפון ליצירת קשר:
0548412188 או 025810763
לקבלת הגיליון או לתרומות:
0527652509

שידוך משמים

שכבר הכרנו אותה טוב טוב, וידענו שאפשר לומר קדיש על ההצעה הזו, שוב ירדה מן תחושה אפרורית על הבית, ואימי שתחיה החליטה שאסור שזה יקרה. ואז היא הכריזה חגיגת, יוצאים לקניות. טוב נו קניות זה תמיד נחמד ועוד יותר כשרוצים לשכוח ממשו, אבל מה כבר נשאר לקנות?

לבסוף הוחלט נקנה בגד לחתונה של פנינה. פנינה היתה אמנם קרובת משפחה די רחוקה, אבל כשמחפשים סיבה למסיבה, אז גם החתונה של פנינה נחשבת לסיבה די טובה.

יצאנו לדרך, והנה הגענו לחנות שמכרה חצאיות, אלא שמאד מהר שמנו לב שאין שם את הסיגנון שהייתי רגילה אליו, אלא או ממש קצרות או ממש ארוכות. התלבטנו רבות מה לעשות, ולבסוף הוחלט שנקנה חצאית ארוכה ואחר כך נקצר אותה מעט אצל התופרת.

נו נו קנינו ושמנו בארון. מצב הרוח אכן השתפר מעט והחצאית נשכחה לה אי שם בארון.

חלפו כמה ימים והנה הגיע החתונה של פנינה. התחלנו להתארגן ופתאום נזכרנו מהחצאית החדשה. אוי שכחתי לקצר אותה, אבל כעת כבר אין זמן, אבא רק יחזור מהכולל והוא ירצה לצאת מייד.

השידוך שלי הוא סיפור השגחה מופלא, אך במקום להאריך בהקדמות ניגש ישר ולעניין.

למדתי בסמינר די נחשב, הייתי די נהנית כשהיו מפנים לעברי את השאלה, איפה את לומדת? עם שמץ גאווה הייתי עונה את שמו של הסמינר, היה זה כמין אות כבוד כידוע וכמפורסם.

ואולם בעת החלה עונת השידוכים, כאשר בהתחלה היו הורי די משוכנעים שהעניינים בשליטה, וברגע שרק נחליט שיוצאים לדרך, משם ועד לחופה הדרך קצרה. המציאות בפועל היתה שונה לגמרי.

עוד שידוך נופל ועוד הצעה נדחית, שוב פעם פגישה שלישית, ושוב לאחריה תשובה שלילית. שוב ושוב טלפון מהשדכן שהבשורות שלו היו הופכות את הבית שלנו פעם אחר פעם לתשעה באב.

לא היה לנו שמץ של מושג למה, ברוך ה' לא היה חסר לי ולא להורי מאומה. אבי אברך ירא שמים ואחי ואחיותי כולם במוסדות מהשורה הראשונה, גם מבחינה כלכלית הורי נחשבים די מסודרים והפליאה גדלה מיום ליום.

באחד המקרים אחרי טלפון של שדכן מדכא שהודיע ביובש כי הצד השני הודיע שהם צריכים לחשוב על זה מחדש, סוג של תשובה אלגנטית

כשראיתי אותך בחתונה של פנינה -ממשיכה
חמותי לעתיד ומספרת- לא האמנתי למראה
עיני, הנה בת ישראל כשרה מהסגנון שלנו
שהולכת ארוך. מייד לקחתי את הפרטים קצת
בירורים על המשפחה שלכם, והחלטנו שאת
שלנו, סיימה חמותי את הסיפור המרגש.

גם אימי וגם אני לא ידענו מה
להגיב. וכי יכולנו לספר לה
שהחצאית היתה ארוכה רק בגלל
ששכחנו לקצר אותה? ושזה שגם
כעת בוורט אני לובשת את אותה
חצאית זה ממש בהשגחה
פרטית, רק חסר שהיתה מבקשת
לפתוח לרגע את ארון הבגדים
שלי, יתכן מאד שהיא היתה קצת
מתאכזבת... ואולי אולי באמת
חמותי אשה חכמה, וידעה כיצד
להעביר לי את המסר בצורה כל
כך עקיפה ומכובדת.

אנחנו על כל פנים שתקנו והמשכנו
את הוורט כרגיל, אבל בסתר ליבנו ידענו
שהישועה הגדולה השידוך המיוחד הזה שעל
כמוהו יכולנו רק לחלום, הגיע בזכות חצאית
ארוכה אפילו שלבשתי אותה רק בטעות....

כמה ימים לאחר מכן יצאנו לקניות, והפעם עם
מצב רוח מרומם, קנינו כמות מכובדת של
חצאיות ארוכות. ידעתי שכל אלו שהיו לי עד
כעת כבר לא יוכלו לשמש אותי, ותהילות לה'
יתברך כיום אני יודעת חשה ומרגישה מהי
צניעות אמיתית. בעלי שיחיה הסביר לי
באריכות את הסיבה שהוריו כל כך עמדו על
זה. והראה לי אין ספור של מקורות הלכתיים
לדין "שוק באשה ערוה" כך שיש לי "ויגבה
ליבו" חזק בענין הזה, ואני אף זוכה להשפיע
לא מעט על חברות ומכרות
להאריך את החצאיות.

טוב החליטה אמא, לא נורא תלבשי אותה כך,
בהזדמנות אחרת נטפל בזה.

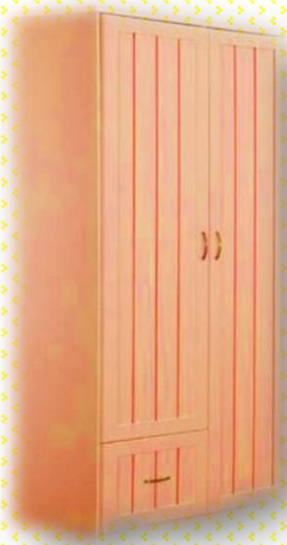
הגענו לחתונה. שמחנו ושימחנו את הכלה
וכמעט שבאנו לצאת לכיוון הבית, אלא שאז
לפתע ניגשה איזו אשה שהיתה נראית די
מכובדת, ושאלה את אימי בת
כמה אני ועוד מספר פרטים,
אימי לא התרגשה במיוחד,
היא כבר היתה רגילה לזה,
ויצאנו לכיוון הבית.

יומיים לאחר מכן הטלפון
מצלצל ועל הקו היתה אותה
אשה, היא בקשה את אמא
ושוחחה איתה כחצי שעה,
וכמו בכל שידוך החלו
הבירורים מאד מהר הגיעו גם
הפגישות ו.... ב"ה נקבעה
בשעה טובה ומוצלחת השעה
הטובה והמוצלחת ביותר בחיי.

סעודת ה"וורט" עם בנם הבכור של אותה
משפחה, בחור כליל המעלות של ממש. זה
קרה כל כך מהר, שאפילו לא הספקנו כמעט
להתארגן, ושוב מצאתי את עצמי לובשת,
והפעם לכבוד הוורט של עצמי, את אותה
חצאית כשהיא ארוכה כמו שהיתה.

באמצע הוורט ברגע בו היינו לבד אני אימי
והשוויגער אמרה לפתע השוויגער בזה הלשון:

זה זמן רב שאנחנו מחפשים שידוך לבננו היקר
אך כמעט כל הצעה שקיבלנו נפסלה על הסף.
בעלי שיחיה לא היה מוכן בשום פנים ואופן
להכניס למשפחתנו בת שלובשת בגדים
קצרים, ואפילו תהיה מהמשפחה הטובה
ביותר. מתחילה בעלי רצה אך ורק בת
ההולכת בחצאית ארוכה עד לקרסול אך בזמן
האחרון קצת נחלשנו וביקשנו לפחות
משהו שיהיה קרוב לזה.

המזכירה מהסמינר

שהוא, ויש לדון לכף זכות, ויש להשתדל מה שפחות להעיר, ואפילו בנות שהיו מגיעות לסמינר עם חצאיות גבוליות ממש, היא נהגה להעלים עין ולא ללכת איתן על פי שורת הדין, ופתאום... פתאום כזו התקפה ובכזו נחרצות?... אך המזכירה השיבה בשקט ובביישנות:

בעלי שיחיה הוא אברך תלמיד חכם גדול, והוא למד את הסוגיא הזו היטב היטב, ואפילו כתב על זה חיבור הלכתי רחב ומקיף בו הוא מוכיח שחצאית ארוכה המכסה את כל השוק, זה לא נושא שאפשר להקל בו, אלא דין ככל הדינים. את מבינה לבד שאני מחוייבת לבעלי לפני כל אחד אחר.

המורה לא וויתרה ועמדה על שלה, אני חושבת שגם גדולי ישראל ידעו ללמוד לא פחות טוב מבעלך, ואם הם אסרו את החצאית הארוכה, זו חוצפה לחלוק על כל גדולי הדור ולעשות להיפך.

המזכירה נהייתה אדומה מרוב בושה, היא איננה מורגלת בוויכוחים כנראה, אבל היא ענתה בשקט: תסלח לי המורה, אבל זהו שקר גמור, אף גדול מגדולי ישראל לא התנגד לחצאית ארוכה, בעלי שיחיה בירר את זה

לפני כחודשיים נח לו מכתב בתיבת הדואר שלנו כשעל גבו מתנוסס לתפארה הלוגו של הסמינר בו אני לומדת, עליו היה רשום שמו של אבי שיחיה והכתובת שלנו.

מאוחר יותר התברר לי שהמכתב עסק בענייני שכר לימוד והסדר תשלומים, שכן אבי פנה אלי וביקש ממני לסור למשרד הסמינר ולבקש מהם מסמך מסוים לצורך כך.

הלכתי בהפסקה לכיוון המשרד ועוד רגע הייתי כבר אמורה לעמוד מול המזכירה, אלא שאז הגיעו לאוזני חילופי משפטים שהתנהלו בין אחת המורות המבוגרות יותר לבין המזכירה שהיתה די חדשה בעבודה, ובלי להתכוון הייתי עדה לדברי ביקורת קשים אותם הטיחה אותה מורה במזכירה הנבוכה.

את אולי אינך יודעת, אבל בסמינר שלנו לא לובשים חצאיות ארוכות, המנהל שיחיה מקפיד על כך מאד והוא ביקש ממני לפנות אליך ולהודיע לך חד משמעית שעלייך להגיע לעבודה עם חצאיות יותר קצרות.

הייתי המומה לשמוע את המשפטים הללו, התקיפות בה נאמרו הדברים העבירה בי צמרמורת, הייתי מאד מופתעת ממורה שכל כך הערצתי ושכה הרבתה לדבר על כך שיש תמיד לקבל את השני איך

היא 'וצאת ואני' נכנסתי, המזכירה לא הייתה מרוכזת בבקשה שלי, ראשה היה נתון במה שעבר עליה ברגעים אלו, ולכן החלטתי לחזור מאוחר יותר, ורק אמרתי לה לפני שהלכתי, אני מקנאת בך, אשריך.

מאותו יום כאילו התהפך הגלגל. המנהל הקשוח שעד אותו יום היה נותן הוראה לסלק הביתה כל בת שתבוא עם חצאית ארוכה, נעשה לפתע גמיש יותר ואמר, מי שהולכת ארוך מטעמי צניעות יש להעלים עין ולא להעיר לה.

כיום ברוך ה' גם אני וגם חברותי זכינו לעבור לחצאיות ארוכות בזכות אותה מזכירה שאני מרגישה כלפיה הכרת הטוב עצומה שפתחה לי את העיניים.

הכנתי עוגה קטנה צרפתי אליה פתק:

טוב מאד, והוא אמר לי שאף גדול משום חוג ועדה מעולם לא התנגד לחצאית ארוכה, להיפך, הם תמיד עודדו להאריך כמה שיותר, והם רק לא דרשו את זה בתוקף כי רצו להרוויח שלפחות יכסו משהו ולא יקצרו עוד יותר. להגיד שגדולי הדור התנגדו לחצאית

ארוכה, זוהי הוצאת שם רע ממש.

אבל את לא מבינה שזה לא מכובד? שאלה התקיפה המורה.

בעלי הסביר לי שנכבדות לא נקבעת על פי החלטות של מורה זו או אחרת, תהיה חשובה ככל שתהיה, נכבדות אמיתית זוהי דוקא הדרך והצורה אותה מלמדת אותנו התורה וההלכה. כל נכבדות אחרת אין לה שום חשיבות ושום ערך.

המורה לא ידעה מה לעשות עם עצמה, זו היתה הפעם הראשונה שמישהי בסמינר כאן מעיזה לענות לה, והיא יצאה מהמשרד תוך כדי שהיא מסננת מפיה את המשפט, טוב נראה כבר מה לעשות.

קריאה קדושה על אורך הבגדים

כידוע אחד מהנושאים החשובים ביותר בכלל ישראל בכל הדורות הוא ההקפדה על צניעות בנות ישראל, לגדלן לצניעות אמתית, הן בהנהגה והן בלבוש. והנה יש חשיבות רבה להקפדה על אורך ורוחב החצאית שתהיה ארוכה ומכסה כדיו, וגם רחבה באופן המסתייר צורת הגוף בהליכה ושאר מצבים, באשר חובת כיסוי הירך והשוק הוא דאורייתא, ולרוב הפוסקים השוק הוא עד הקרסול, ולא לחינם נהגו בנות ישראל בכל תפוצות (עד לפני כמאה שנה) ללכת בשמלות ארוכות עד הקרסול. והנה לפני עשרות שנים תקנו בחלק מהסמינרים שהתלמידות לא ילבשו חצאיות ארוכות - במטרה להתרחק ולא לחדמות לחוגי המזרחי הפשרניים. אמנם היום אין מקום לתקנה הנ"ל, היות וגם בחוגי המזרחי התחלפה האפנה, והתקצרו החצאיות מאד, נשים ונערות חרדיות רבות נדמות למזרחי בחצאיות קצרות שאינן מכסות את ברכייהן בישיבה. ובנוסף לכך, רבות הנשים ההולכות בגרביים שקופות או בצבע הרגל ובכך נדמות לקלות דעת ופרוקות עול - וגורמות החטאת הרבים בגילוי השוק. גם תקנת חכמי הדור שאורך החצאית יהיה לכל הפחות מחצי הרגל שבין הברך לעקב, היתה לעצור את ההתדרדרות שבשום מצב לא יפתחו מזה השיעור, אבל פשוט שהמסייפה על שיעור זה בצורה חרדית וצנועה, הרי זה משובח וחשוב מאד בשמים, היות ומדקדקות בצניעות בדבר שיש בו ענין ויסוד מן הדין. על כן, בקשתנו ממנהלי המוסדות בתי ספר וסמינרים, לא למנוע מבנות כשרות החפצות ללבוש חצאית עד הקרסול (משהיא רחבה ומכסה יציב, ולא צמוד כרחוביות), ולא לסלקן חלילה ממקום לימודן. ואדרבה יש לעודד לבישת חצאיות ארוכות וצנועות ובפרט לבנות שכך נוהגים בביתן, ובזכות תיקון זה יתברכו בכל מעשה ידיהם, ונוכה לגאולה קרובה ושלמה בב"א.

ועל זה באנו על החתום אדר תשע"ז לפ"ק

חיים מאיר הלוי ואחיו רב אביר ופרץ מאיר	יצחק דלבושמי רב דרמת אהרן בני בן	ישראל דותנברג רב רמת דוד וראשי	נפתלי טמבין אביר ב"ר אהבת שלום	שנאי קהן גרס דומ"ץ קהן מחזיקי דות
שמואל איתמר שטרן דומ"ץ ורב דמקרי	נתן הכהן קובשיץ רב אביר הקרי ב"ר שמש	יהודה טילמן אביר ב"ר בני בן	שלמה בן שמשון אביר ב"ר גדול ורב	יעקב ב"ר. חוביץ אביר ב"ר חני ב"ר
מנחם מנדל פוקס דומ"ץ ורב רמת ד	חיים שטרנל דומ"ץ וראש ישיבת צאנז	צבי שבת דותנברג דומ"ץ ורב בני חורא	משה חרדי קראץ דומ"ץ ורב תלפין	צבי נבך דומ"ץ ורב שפנת נוח
מנחם מנדל רובין דומ"ץ וראש מול חזן איש	נפתלי צבי דותנברג דומ"ץ ורב דמקרי	אליה כהן דומ"ץ ב"ר בני בן	בדן שרגא רב תלפין תלפין	עמרם אבנן מדין תלפין תלפין
אהרן זכאי דומ"ץ וראש ישיבה	ע"ח אבנתיצא רב וראש מול אשדוד	יצחק דודי דומ"ץ ומחזיקי שבות יצחק	יון יונה דומ"ץ ורב נבנית שאל	עזריאל איתמר רב קהילת בני חורא ב"ר ונ
שלמה יוסף חזנבר ראשון ב"ר חורא דעת	כחמס שוב דומ"ץ ורב קהילת אישי	אליה חיים ב"ר שלום דומ"ץ ורב רמת שלמה	אליה א. יטוביץ רב קהילת תלפין	

אשריך! כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. שלי ושלהן שלך היא.

מעשה בקידוש לבנה

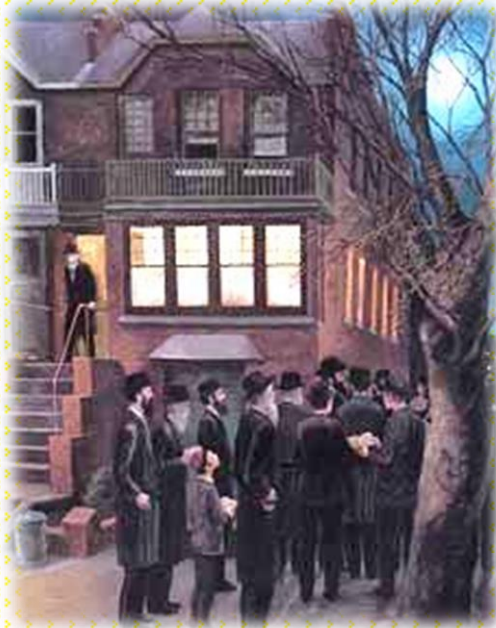
כזה למשך כחצי שנה בערך שלא היינו
אצל חמותי הזמנו לשבות בעיר התורה
והחסידות בביתם של חמי וחמותי
ומבלי שהיות אישרנו את ההזמנה.
ואכן, עברה עלינו שבת שמחה
ומרוממת ומייד עם צאת השבת
בעת ירד בעלי להתפלל מעריב עם
אביו שיחי' החילותי אני לארגן
ולהתארגן לשובנו הביתה.

הדבר הפליא אותי מאד, מה גרם
לרב לעצור, וכי מה כל כך היה
מעניין בנו שהרב ראה לנכון
להפסיק את אמירת הקידוש לבנה
עד שנחלוף? ... אינני יודעת למה ומדוע, אך
משום מה זה כל כך הציק לי עד שאמרתי
לבעלי שאני חייבת לדעת מה גרם לרב לעצור,
שייגש אליו וישאל אותו.

בעלי ניסה בהתחלה
להתחמק, סוף סוף זה לא
נעים לשאול את הרב,
וגם היינו קצת ממהרים,
אך בליבי פנימה בער לי
משהו וכמעט התחננתי
שישאל, ובעלי נענה
לבקשתי וניגש לרב
ושאל.

הרב דוקא ענה לו בסבר
פנים יפות, ובנימה של
התנצלות אמר לו: רעייתך
שתחיה הולכת כשחלק
מרגליה מגולות ורבותינו
קבעו "שוק באשה ערוה" ולכן אסור היה לנו
להמשיך באמירת הברכה עד
שחלפתם מעינינו, ואם כבר
שמתם לב ובאת לשאול, תיראה

באחד הימים אחרי כחצי שנה בערך שלא היינו
אצל חמותי הזמנו לשבות בעיר התורה
והחסידות בביתם של חמי וחמותי
ומבלי שהיות אישרנו את ההזמנה.
ואכן, עברה עלינו שבת שמחה
ומרוממת ומייד עם צאת השבת
בעת ירד בעלי להתפלל מעריב עם
אביו שיחי' החילותי אני לארגן
ולהתארגן לשובנו הביתה.

לאחר ההבדלה וכמה מילות תודה ופרידה
ירדנו לרחוב לכיוון
התחנה, ובדרכנו יצא לנו
לעבור דרך רחבה שאחורי
בית כנסת קטן השוכן לא
הרחק מביתם של חמי
וחמותי, ובדיוק באותו זמן
הבחנתי בהתגודדות של
כארבעים איש העומדים
שם ברחבה.

רגע לאחר מכן תפסתי
שהציבור שעמד שם היה
באמצע אמירת קידוש
לבנה, והרב של בית
הכנסת היה אומר את
הנוסח בקול רם וכל
הציבור היה אומר יחד איתו בשקט.

אלא שאז ארע דבר שהפליא אותי מאד, ברגע
שעברנו שם, בעלי ואני, הרב פסק מאמירתו
וכל הציבור אחריו ושרר מן שקט מוזר

מיותר לציין שכבר באוטובוס התחלתי פתאום להרגיש רע עם עצמי, הרי אם אסור לומר כנגדי ברכות ודברי תורה אז בודאי שאני נחשבת לא צנועה, שכן אם השוק דהיינו החלק התחתון של הרגל נקרא ערוה, פירושו של דבר שיש להצניע אותו כראוי ולא עם מן כיסוי כזה הרואה ואינו נראה....

מייד למחרת יצאתי לחנות בגדים שידעתי שניתן למצוא בה חצאיות ארוכות, כאלו המגיעות עד הקרסול, רכשתי לעצמי שניים כאלו והחלטתי שמכאן ולהבא אין משחקים, הרגליים שלי לא יגרמו לאף אדם שדברי התורה או התפילה שלו ילכו לאיבוד. מי יתן ואזכה לעמוד בכך, אמן.

להעיר לה על כך שתתקן את הדבר, כי מיכשולות רבות של אמירת שם שמים או שאר דברי תורה כנגד הערוה עלולים ליגרם ממנה מבלי שתשים לב.

בעלי קיבל את הברים מעט במבוכה, אך הודה לרב על שהאיר את תשומת ליבנו וחזר אלי, תוך כדי שהוא חוזר על הדברים כלשונם.

בשבילי היו דברים לא רק "מעט מבוכה" אלא "רעידת אדמה" מה? אני?... מעולם לא שמעתי על כך שכל הרגל נחשבת ערוה? כל הרגל כולל החלק התחתון? היתכן? כל המורות בסמינר הלכו ככה?

בספר עולמות של טוהר מובא בשם ספר "פאר הדור" סיפור מאת מרן החזון איש זצ"ל.

בטו' באלול תשי"ב יצא כרוז במודעות ענק מאת כל גדולי הדור בענין שירות לאומי לבנות שהוא ב"הרג ואל יעבור", לאחר פרסום הכרוז קמו בירושלים אמהות ובנות רבות ונכנסו לבתי כנסיות וזעקו לאבינו שבשמים שיחוס ויחמול וירחם.

לאחר שסיימו את התפילה יצאו יחד להפגנה אדירה ליד בנין השילטונות והפגינו במסירות נפש מרעידת לב, וכאילו לא הרגישו בסילוני המים והאלות האמתניות שפגעו בהן ללא רחם. אפילו שוטרים פראיים צמאי דם עמדו נפעמים כנגד מסירות הנפש שהיתה שם.

בביתו של מרן החזון איש התקבצו כמה תלמידי חכמים ועסקנים וסיפרו לו על כך. לפתע קם החזון איש ממקומו, וכשרוח הקודש זועקת מתוך גרונו הכריז ואמר:

בנות ישראל לו הייתן משקיעות את אותו הכח ואת אותה מסירות נפש שגיליתן בהפגנה שנה אחת קודם בעת נכנס למחננו הלבוש הלא צנוע של קיצור השמלות, והייתן נלחמות בעוז ושומרות על חומת הצניעות, לא היתה כלל משתלשלת ויורדת עלינו הגזירה הנוראה של גיוס ושירות לאומי. (עמוד 293)

בתור למכולת

ונפלה לרצפה ממש לידי.

אותו בחור התכופך לארץ כדי לתור ולחפש
אחר המטבע האבודה, ולפתע הוא קם ואמר
"טוב, לא
צריך".

ברגע
הראשון לא
הבנתי למה
לא צריך,
ומדוע הוא
מוותר כל
כך בקלות
על מטבע
של עשר נה

ניסיתי לומר לו הנה אני זזה בוא תיקח את
המטבע, אך הוא התעקש ואמר אני לא יכול.

הפליאה שלי גברה עוד יותר, ושוב ניסיתי
לשאול ואמרתי, אני חושבת שזה ממש פה רק
תתכופך ותקח, אך הבחור כבר היה בדרכו
החוצה כאילו לא רצה לשמוע מזה
יותר.

לא חשבתי פעמיים התכופפתי בעצמי
הרמתי את המטבע ותוך כדי
שהקופאי מעביר את המוצרים רצתי
החוצה אחרי הבחור ואמרתי לו הנה המטבע
למה ברכתם? למה קמתם כל
כך מהר ולא רציתם אותה?

אצלנו בשכונה אין צרכניות וסופרים כפי
שמקובל בשכונות אחרות, המיני מרקט
השכונתי מהווה מענה לכל תושבי השכונה
ובשעות של

לחץ
המקום
נראה כמו
כוורת
דבורים של
ממש. אני
מצידי אכן
משתדלת
תמיד שלא
להגיע
למקום
בערבי

שבתות וחגים, אלא להקדים את הקניות.
ואולם באותו יום עליו אני רוצה לספר, כנראה
דאגו משמים שאהיה מוכרחה להגיע למקום,
שכן בקניות של יום חמישי שכחתי כמה דברים
שהיו נחוצים לי מאד.

התור שהשתרך די לאט הגיע לקיצו
והנה אני ניצבת למול הקופה
ומתחילה להעביר את המוצרים, אלא
שאז קרה משהו מוזר.

בחור צעיר שהיה לפני בתור, לקח מהדלפק
את הקבלה עם כמה מטבעות אותם קיבל
עודף, וכנראה מחמת הלחץ חמקה לו
מהיד מטבע של עשרה שקלים

ואז הוא ענה לי בשקט ובכאב:

בגלל הרגליים שלך!...

גורמות לאלו שקצת קשה להם הענין הזה של שמירת העיניים לאבד את כל העולם הבא שלהם, ובגללי. מזעזע.

עדיף לי להפסיד עשר שקל ולא לאבד את העולם הבא שלי. אמר והלך.

ירדו לי דמעות מהעיניים, כמו רעם היכו בי מילותיו הקצרות והטהורות, ואז לפתע הבנתי דבר ששינה לי את כל ארון הבגדים שלי. כן, הרגליים שלי, מי יודע כמה הרגליים הללו

כיום, אני הולכת ברוך ה' עם חצאיות ארוכות לא אמצע ולא 3/4, ארוכות פשוטו כמשמעו, ומשתדלת מאד לפרסם את המקרה, אולי תהייה עוד מישהי שתאריך בזכותי והיה זה שכרי.

דעת תורה ופסק הלכה

RABBI MOSHE SHOUL KLEIN
Dayan in Beit Din of Hagan Hatur Wazner Shelita
and Rabbi of "Or Hachayim" area Bnei Brak

משה שאול קליין
דומ"ץ בבית דין דת"ר חת"ר וזנ"ר שליתא
ורב שכונת יאיר הדרים בני ברק

בסיו, ניסן תשע"ב

כאמנו מאד לשמוע אודות המכשלה הנוראה בלבישת גרביים שקופות או בצבע הרגל, אשר נתפשטה בקרב שלומי אמוני ישראל, עוד כי צדו צעדינו מלכת ברחובותינו, והדבר גובל באיסורי תורה והחטאת הרבים וסילוק שכונה ממחנותי, ר"ל.

על כן מרחבתנו להודיע כי על פי דין תורה גרביים הנ"ל אסורות בלבישה! כמורכ לאחרונה היצרנים טווים הגרביים מחומרים דקים יותר, ולכן כבר אין לסמוך על עובי הדגירה, וחובה לבדוק שהגרביים יסתירו לגמרי את צבע בשר הרגל. ואין זה חומרא או הידור אלא חוב גמור מעיקר הדין! האחרונה הנ"ל חלה גם על בעלי החנויות לבל יחטאו את הרבים במכירת הגרביים הנ"ל.

ומכאן תצא הקריאה לכל רב ולכל משפיע לעודד ולהתיר על חומר האיסור ועודל האחריות, וכן משלח החובה על האברכים לפקוד דרכי בני ביתם שלא יחטאו את הרבים.

ובזכות נשים צדקניות נגאלו ועתידין להינאל במהרה בימינו אמן.

באנו על החתום

נסים קרליץ חיים קניבסקי שמואל אויערבאך שמעון בעדני
רמ"ד י"א איר תרפ"ו רמ"ד י"א איר תרפ"ו רמ"ד י"א איר תרפ"ו רמ"ד י"א איר תרפ"ו

פסק הלכה של בעל השומור אמונים (בספרו "תקנות והדרכות" פרק נ"ה) "תלך כל אשה בלבוש זאקן (גרביים) שחורים ועבים ואטומים שלא יהא נראה הבשר אפילו כלשהו, ובענין צבע שחור עיין ש"ך (י"ד סי' קע"ח ס"ק ג')".

פיגול הוא לנו

הגרי"ח זוננפלד ובית דינו: וחלילה ללבוש אנפלאות (גרביים) מנוקבות מעשה רשת אשר הרגל נראה מתוכם או אנפלאות מגוון עור הגוף כל אלה פיגול הוא לנו אומה קדושה וטהורה מדור דור. (מתוך קול קורא י"א איר תרפ"ו, נובא אתר הקריאה לחיוב ההליכה במלבושים ארוכים עד הקצה האחרון היותר אפשר, עיין בצדו השני של העלון)

הגרביים של כזבי המרשעת

הריא"ז מרגליות: בזמן האחרון שפשטה המספחת של הגרביים של כזבי המרשעת שמראהן כעין מראה בשר, וישנן קלי דעת מחבלים כרם ה' ששואלים מה היא העבירה הזאת לכם כיון שסוף כל סוף עכ"פ הרגל מכוסה, ואף אתה הקהה את שיניהם ועיני האנשים ההם תנקר, ואמור להם כי הוא אביזרייהו דגילוי עריות...

הרופא שהכריע

המרצה אמנם לא איבדה את העשתונות, והחלה להביא כמה וכמה ראיות וציטוטים מדבר הרב וואזנר זצ"ל וגדולים נוספים שההכרעה להלכה היא שהשוק זהו אכן החלק שלמטה, אבל בשורה התחתונה הדברים של אותה אשה כבר הכניסו ספיקות, והחזיקו אותו רצתה המרצה לנסות להחדיר בקרב השומעות כבר התעמעם, ואיבד קצת את משמעותו.

לאחר מכן
הוסיפה
המרצה את
המשפט שכבר
גרם לסערה
של ממש.

נשים יהודיות מקצות ארצות הברית בסוף המאה ה-19

היא טענה
בתוקף שבכל
הדורות עד
תקופת
ההשכלה
ובהרבה
מקומות גם
אחרי תקופה
זו הלכו כל
הנשים
בבגדים
ארוכים שכיסו

צאנז יחזקיהו ופאנילע בארבעה עשרות

באחד הימים השתתפתי בכינוס שהתקיים בשכונתנו עקב מחלתה של אשת אחד האברכים תושבי האזור, ואחת הרבניות שהוזמנה לדבר במקום, החלה להרצות ולעורר בענין הצניעות, כשלפתע היא עברה מדברי חז"ל ומוסר, לדבר דברים מעשיים כשאחד הדברים העיקריים היה הצורך והחשיבות שיש בהליכה דוקא בחצאיות ארוכות, תוך כדי שהיא חזרת שוב ושוב על כך שמה שאמרו חז"ל "שוק באשה ערוה" הכוונה לכל החלק שבין הברך לעצם הקרסול, זו שבולטת מעל לכף הרגל.

מובן מאליו שהדברים עוררו אי שקט באולם. מייד החלו וויכוחים וטענות, שהיום זה לא מה שהיה פעם, ומי כבר הולכת ככה, ושזה לא מכובד, ועוד שלל טענות. אך היא טענה בתוקף שאלו הם דברי חז"ל, ומול דברי חז"ל לא עומדת שום טענה של ככה כולם עושים או לא מכובד אלא אדרבה לשמוע אל דברי התורה זהו הדבר המכובד ביותר.

ואז לפתע קמה ממקומה משהי והחלה לטעון: סליחה.... מי אמר שה"שוק" זה החלק למטה עד הקרסול אולי זה החלק למעלה עד הברך?

ברגע ששמעתי את המילה שוק הרגשי כאילו הדליקו לי בפנים איזה פרוז'קטור רב עוצמה נזכרתי לפתע מכל קרה אתמול בלילה נזכרתי מהמרצה שהותקפה ומהספיקות שהטרידו אותי והנה אותה מילה אותו מושג שנדמה לי שמעולם לא שמעתי אותו ולא עשיתי בו שום שימוש פתאום קם לתחיה ונאמר לעברי "בטח הוא יבקש ממכם לעשות צילום בשוק" אזרתי אומץ ושאלתי סליחה דוקטור לא הבנתי מה הוא יבקש? צילום בשוק הוא ענה לי, למטה בחלק התחתון של הרגל.

ביקשת סימן אה?..... בבקשה.

נסענו לאורתופד כצפוי הוא יבקש לעשות צילום ופנינו לבצע את הצילום הטכנאי שמסרנו לו את המירשם לביצוע הצילום שוב חזר ואמר לילד תיכנס לחדר ואז שאלתי האם הילד צריך לפשוט את מכנסיו אך הטכנאי הגיב בביטול לא זה בסך הכל צילום בחלק התחתון בשוק אין שום צורך.

טוב ריבוננו של עולם, הבנתי. הבנתי בדיוק מהו השוק חשבתי אז לעצמי.

התקשרתי לאותה רבנית שדיברה לילה לפני כן וסיפרתי לה את הפלא שעבר עלי, היא

התרגשה מאד וחיזקה אותי להחליף לחצאיות ארוכות.

ב"ה מאז ועד היום כבר כעשרה חודשים שאני לא יוצאת לרחוב עם חצאית שאיננה ארוכה.

את כל הרגל עד הקרסול, וזו המסורת האמיתית של עם ישראל, ולא החצאיות שהלכים היום. הם כבר פירות של ההשכלה והמודרניזציה שהרסה את העולם, אמרה בלהט.

וכשהיו כאלו שניסו להכחיש את הדברים היא מיהרה לשלוף את הספר "עולמות של טוהר" שם הראתה לכולן תמונות רבות המוכיחות זאת ללא שום ספק.

אני כשלעצמי הייתי בורה ועם הארץ לחלוטין בכל הנושא, ולא ידעתי כלל עם מי הצדק. אך מכיון שהמרצה טענה בכל תוקף שדעת הרב וואזנר זצ"ל בפירוש שהשוק למטה, כבר לא יכולתי להישאר אדישה

ופתאום מצאתי את עצמי אומרת עמוק בלב: ריבוננו של עולם! תן לי סימן שאני אדע עם מי הצדק ומהי באמת דעת התורה בענין כיסוי הרגליים?

מוקדם בבוקר למחרת אותו היום בני בן השמונה קם מוקדם מהרגיל תוך כדי שהוא מתלונן על כאבי רגלים חזקים, ורק אז הוא "נזכר" לספר לי שיום לפני כן הוא נפל מאיזה סולם שהיה להם בתלמוד תורה והנה כעת הוא בקושי מזיז את הרגל.

מייד הזמנתי מונית ונסענו מהר לקופת החולים לרופא המשפחה שתוך רגע קבע שעלינו לפנות לרופא אורתופד ואז הוא זרק לאויר את המשפט "בטח הוא יבקש ממכם לעשות צילום לשוק".

אריזה של גרביון

שאלתי אותו מה קרה? מה לא בסדר?

ואז הוא ענה לי בכאב קנית היום גרביונים לילדות, נכון?

נכון, ומה רע בזה?

השארת אותם עם האריזה על השולחן בסלון והילדים חזרו מהישיבה וראו את זה.

שמעתי, שתקתי, ושאלתי את עצמי בתוך הלב, נו אז מה? מה כל כך נורא בזה? מה כבר רואים שם? איור של חלקן התחתון של הרגליים עם גרביים. ברור שמדרך כלל אני נזהרת להשליך את האריזות לאשפה, אבל קרה, נו אז נחרב העולם? וכי יש פה איזה תמונה מזעזעת שיש כל כך לכעוס?

אלא שבעלי כאילו קרא את מחשבתי ואמר לי: אין לך מושג איזה נזק רוחני עלולה לגרום תמונה שכזאת אצל בחור צעיר, את לעולם לא תביני ולא תחושי את זה, אך תאמיני לי שזה כואב מאד שזה קרה, ותעשי כל מאמץ שלעולם זה לא יקרה שוב. תשתדלי לזרוק את האריזות לאשפה עוד לפני שאת מגיעה הביתה.

אצלי בבית גדלים ב"ה ארבע בחורים. בחורי חמד שירתתם נסוכה על פניהם וכאמא לארבעה בחורים אני נזהרת ביותר מכל מיני דברים שאולי בבית רגיל פחות שמים עליו דגש. כמו למשל הזמנת אורחים מחושבת רבות לפני כן כיצד תהיה צורת הישיבה בסעודה, ואיך מתלבשים שם אצל המשפחה המוזמנת, וכן בעוד כל מיני ניואנסים דקים יותר או פחות, ולמרות הערנות שלי ועוד יותר של בעלי, קרה לנו מקרה מעניין.

באחד הפעמים עת חזרתי מהקניות, השארתי את המוצרים על השולחן בסלון ורצתי מהר להתארגן לקראת חתונה של אחת השכנות. לא היה נעים לי להגיע מאוחר. ידעתי שהשכנה תשים לב בדיוק מתי הגעתי, ולכן אצתי רצתי להתארגנות בלי לסדר את המוצרים שקניתי במקומם הראוי.

מאוחר בלילה חזרתי מהחתונה וראיתי את בעלי עם פנים "קצת" זעומות קצת אמרתי? נו נו בלשון המעטה.

הוא לא יכל להסתיר זאת ממני והוא כנראה גם לא ניסה, ואני לא סיגנן של אחת כזו שמחכה שיגידו לה, אני פשוט שואלת, איך אומרים, קצת דוגרית.

האריזות שנשכחו היום על השולחן, גם היום לא הייתי זוכה לשמוע את הבקשה הפשוטה הזו.

שאלתי אותו, מה למעשה? מה עלי לעשות?

אם תלבשי חצאיות יותר ארוכות שיכסו את כל מקום השוק עד הקרסול, תזכי לתואר הנכסף "צנועה באמת".

בשמחה אעשה זאת, לו רק ידעתי שזה הרצון שלך הייתי מזמן עושה את זה. בעלי חיך חיוך של סיפוק והנאה אך הפטיר ואמר: זה לא הרצון שלי, זה הרצון של מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ואז כשנרגעו מעט הרוחות, שאלתי את מה שהציק לי יותר מהכל.

אני לא מבינה, הרי אני בעצמי לא נזהרת לכסות את כל הרגל, ואף פעם לא אמרת לי כלום, ופתאום איזה איור של רגליים זה כזה נורא?

נכון! אמר בעלי. מעולם לא הערתי לך, כי היה נראה לי שעדיף לשתוק מאשר לבקש דברים שחששתי שלא תעמדי בהם, אך כעת שאת כבר שואלת, דעי לך שהרגליים יש להם דין של "ערוה" ואסור לראות לא אותם ולא את צורתם.

הייתי המומה, בעלי כבר שנים שותק ובולע בתוך ליבו דבר שכל כך מפריע לו, ואם לא

בשנת תשכ"ו הגיע הבבא סאלי זצ"ל לירושלים לשהות בבית חתנו ולאחר זמן מסוים אמר לו כך:

יש בשמים קיטרוג נורא ואיום על ידי השר של הישמעאלים שטוען שבנות ישמעאל הרבה יותר צנועות מבנות העם היהודי, היות ואצלם הולכים בשמלות ארוכות עד לארץ, ואילו כאן בארץ ישראל מקצרים את השמלות. ולכן הוא דורש כליה ח"ו. ומפני כך הוחלט בשמים על ניסיון לבני ישמעאל לראות אם הם יעמדו באותם מלבושים צנועים גם כאשר ימנו עליהם שליטים פרוצים.

זו הסיבה שכעת הוחלפו המלכים גם בטורקיה וגם בפרס, ובמקום קודמיהם שהיו אדוקים בדת, הומלכו כעת "אתא תורק" ו"ריזה שאה פהלווי" שהם מודרניים, וחוקקו חוקים המתירים הליכה בלבושי זימה ופריצות, ואיסור בהליכה בבגדי צניעות כפי שהיה מקובל עד כה. וירידתם של הישמעאלים בתחום זה מנעה אמנם את טענתו הנוראה של אותו השר העליון.

אך דע לך שיש צורך דחוף לעורר את העם על חומרת העוון ואף להוציא כרוזים על כך כי הקיטרוג קשה ביותר וזו הסיבה הוסיף רבינו ואמר שלאחרונה תוך תקופה קצרה ביותר, צדיקים וצדקניות רבים נופלים ונחבלים ברגליהם או סובלים מכאבים ברגליים "רגל תחת רגל" כדי לכפר על עוון העם. (סידנא בבא סאלי חלק ב' נז' ס')

קבלה טובה

כן. ביקשתי ישועה. ומה הוא אמר? קפצתי לתוך דבריו.

הרב'ה אמר שנקבל על עצמנו משהו ובזכות זה נזכה לישועה.

ומה עלינו לקבל? שאלתי שוב. הרב'ה לא אמר, וגם אני לא יודע מה להחליט. וככה, תוך כדי דיונים במה נתחזק ומה נקבל על עצמנו, הגענו לשער הבנין בו גרנו.

בתיבות הדואר היו עלונים שמישהו חילק, ולמרות שבדרך כלל אין לי סבלנות לקרוא אותם, היום משום מה שלחתי את ידי והרמתי אחד מהם וכשיישבתי על הספה התחלתי לקרוא.

על העלון היתה תמונה של הגר"ח קנייבסקי שליט"א

עם
צילום
מכתב
ידו. היה
שם
מכתב
שבו

שאלו אותו, מה אורך החצאית הנכון על פי ההלכה, והגר"ח ענה בשתי מילים: עד הקרסול.

המשכתי לקרוא ובצד השני ראיתי ציטוט מתוך דבריו של אחד מפוסקי ההלכה הספרדים

שנה אחרי נישואי התחילה להציק לי העובדה שטרם זכינו לילד משלנו.

התחלתי להתפלל קצת יותר ברצינות, לבקש, לעשות הפרשת חלה אחת לכמה שבועות, אך הישועה בוששה לבוא.

בעלי שיחיה ניסה תמיד להרגיע ולחזק, ומפעם לפעם היה מקריא בבית ספרים המדברים בענייני אמונה וביטחון גם כדי לחזק את עצמו אך בעיקר בשביל לחזק את רעיותו, אותי.

במהלך חודש אלול ימים ספורים לפני ראש השנה, נכנס בעלי כמנהג חסידים ואנשי מעשה לקודש פנימה אצל הרב'ה שלו להתברך לשנה טובה ומבורכת, ואז במין התפרצות לא מתוכננת אמר בעלי, אנחנו מחכים כבר כמה שנים לפרי בטן, הרב'ה יברך אותנו שנזכה לישועה.

הרב'ה
שתק
כמה
שניות
ואמר,
תקבלו

עליכם משהו ובזכות זה תראו ישועה. סתם ולא פרש.

אני שחיכיתי לבעלי בחוץ עוד הספקתי לקלוט דימעה קטנה שהייתה על פניו, ושאלתי בעדינות, הרב'ה אמר לך משהו?

עוד נשאל מרן שליט"א:

בנידון אורך החצאית שמענו כמה גדרים בזה:

א. עד הקרסול (מכיון שגם השוק צריך כיסוי רחב ולא מספיק גרביים צמודות).

ב. אמצע בין הברך לקרסול.

ג. העיקר שלא יראו את הברך.

עד הקרסול

זו בקיט"א

ה"בן איש חי" שם הובא ששאלו אותו מדוע כיום ישנם הרבה זוגות שלא נפקדים בילדים מה שכמעט לא היו מצוי בימי קדם? וכשקראתי את התשובה שלו כל הגפי החל לרעוד, וכך ענה להם הבן איש חי:

בגלל שבדורות הקודמים היו הולכות כל הנשים מכוסות ועטופות מכף רגל ועד ראש, לכן לא הייתה מצויה בהן עקרות, אך בימינו מפני שהתחילו לקצר את הבגדים מעט, החלה מכה של עקרות ועיכוב הילודה.

הזדעזעתי, הרב'ה אמר לקבל משהו, אני מקבלת את זה הכרזתי בקול רם.

בעלי היה מופתע, מה את מה מקבלת??

נתתי לו לקרוא ואמרתי אם הגר"ח סבור שזו הדרך הנכונה, והבן איש חי אומר שזה גורם לעיכוב הילודה מה אני עוד צריכה כדי להבין שעלי ללבוש חצאיות ארוכות?

אך בעלי טען, גם ככה את לא לובשת קצר, והגרביים שלך כהות ועבות, את

חושבת שזה כל כך חשוב במצב כמו שלך? אך אני טענתי, אף אחת מהחצאיות שלי לא מגיעה לקרסול, וחוץ מזה הם מסבירים פה שהגרביים זה לא כיסוי מספיק, כי הם אינם מכסים את צורת הרגליים, אם רק תסכים לי אני מתחזקת בזה.

בעלי שיחיה ראה שזה בנפשי, ומכיון שגם זה היה הדבר הראשון שהתגלגל לידינו מאז שהרב'ה ביקש שנתחזק במשהו, נתן לי את האישור. וכבר באותו ערב היו תלויים בארון הבגדים שלי שלוש חצאיות ארוכות, שתיים לחול ואחת לשבת.

מה אשיב לה', היום ב"ה אני אמא לתינוקת חמודה כל כך שבשבילה הייתי מוכנה לעשות הכל אבל הכל, ואני אכן משוכנעת ובטוחה כי בעזרת ה' אותו חיזוק בצניעות שקיבלתי על עצמי וב"ה אני עומדת בו בעוז ובגבורה, לא רק זיכה אותי בילדה, אלא גם יזכה אותי לראות אותה צדיקה ויראת שמים אמן

הוא לא גדולי הדור היא שהגרביים לא גהינה בצבע הדומה לגוון העור וכן"ל
וכבר נפרסמה דעהו של הגר"ח זצ"ל אויעבאך זצ"ל שכל כח אשה ונערה להישאר מכא
גוון העור הקיימים בעולם היות וכאלו קיים תקלה ואיכסול ארואים.

צבעי גרביים האסורים עכ"ל ההלכה

ושבו בנים לגבולי

מאד מהר הוא מצא לו עבודה, וכל תחנונו כלפיו שיעבור לישיבה אחרת נפלו על אזניים ערלות.

מה גדולה היתה הבושה כשהבנו שהלה הולך לעבוד במלצרות באחת האולמות, שמלבד שעבודה זו מתכונת בטוחה היא להידרדרות רוחנית עד לשאול תחתית, הרי שגם בזיון נורא ואיום בפרהסיה יש בה, ובפרט לבחור שלא היה חסר לו כלום כלום, פשוטו כמשמעו, אך הלה היה מאושר שהתקבל לעבוד באולם יוקרתי זה, ממש כיום התקבלו לישיבה ה"י".

התהלכנו כאבלים לא ידענו להיכן לפנות ועם מי להתייעץ, התדהמה והטראומה היו נוראיים, הצער היה בלתי נתפס, ושום קצה של פיתרון לא נראה באופק.

אחת השכנות בבנין, אשה שלמען האמת לא הייתי מרבה לחונן אותה במבט, אשה פשוטה אך טובת לב עברה לידי בחדר המדרגות, וכנראה הבחינה בפנים הקצת שחצניות שלי שהפכו לנפולות וחסרי צבע, ופנתה אלי ללא גינוני כבוד וללא הקדמות מיותרות, תגידי מה קרה? מה זה הפרצוף הזה? תשעה באב היום?

ביום רגיל, ספק רב אם הייתי טורחת לענות לה אבל אחרי

אצלי במשפחה חצאית ארוכה היתה דבר כה רחוק שאילו היו מדברים איתי עליו עד לפני תקופה מסוימת סביר להניח שלא הייתי טורחת אפילו לגחך, זה פשוט היה דבר מופקע לחלוטין.

בעלי נחשב לאיש ציבור מוכר ביותר, וכתוצאה מכך אשתו כגופו כידוע. ובמעמד ציבורי שכזה להתחזק בצניעות וללבוש חצאית ארוכה [כמובן שאינני מדברת על הסיגנון הארוך הפרוץ דהיינו הטריקו והדומים לו, מהם דוקא כן היו לי חצאיות לרוב] זה היה רחוק לכל הדעות.

ניתן בהחלט לומר שילדינו היו די גאים במשפחתנו ולא היתה שום סיבה לחשוב שיעזבו בית חם אוהב ומכבד וילכו לחפש את הברזלים והטינופת המצויה לרוב בין נערי שוליים אומללים שנפלטו מכל מיני מסגרות שונות ומשונות.

אך בפועל לצערנו ולבושתנו בנו בכורנו שהיה מקור גאוותינו ביום מן הימים הפנה עורף, עד היום איננו יודעים בדיוק למה, אבל איזשהו סכסוך עם המשגיח והוא החליט שהוא לישיבה לא חוזר.

ואז נתנה את הפקודה האחרונה, לא אל תחכי לבית, מכאן כבר את יוצאת עם החצאית הכשרה, את הקודמת תשאירי כאן.

נו מה יכולתי לעשות, תוך פחות משעה הפכתי לתלמידה של שכנתי, נו נו... יצאתי מהחנות אשה אחרת לגמרי.

לא אכחש, הרגשתי כבר באותם רגעים מן תחושה רוחנית פנימית של אשה מרוממת יותר, קרובה לה' יותר, ותקוה חזקה נכנסה בי שהישועה כבר קרובה מאד.

ואז כשחזרנו לבנין, אמרה לי השכנה, עכשיו עם חצאית כזו התפילות שלך בודאי יתקבלו, זה הזמן להתפלל, באי נקרא שנינו יחד תהילים על בנך. עלינו לביתה [פעם ראשונה בחיים...] היא הביאה שני ספרי תהילים, את הבכיות שהיו שם קשה לי לתאר, אבל הטוהר, הזוך, הקרבת אלוקים שהרגשתי, היו משהו לא מהעולם הזה. הרגשתי כמו איזו בעלת תשובה שזה עתה גילתה עולם חדש, והשכנה המדהימה הזו פשוט התחילה לדבר עם הקב"ה כדבר איש אל רעהו ממש. והחלה לעשות איתו עסק שכלל תשלום ותמורה.

ריבונו של עולם! הנה הבאתי לך אשה שקיבלה על עצמה צניעות מה אתה נותן לי בתמורה? מה התשלום שלי?

ריבונו של עולם! התשלום שלי, זה הבן של האשה הזו, אנא הפוך את ליבו, השב אותו להוריו, תן בדעתו לחזור לישיבה, אנא! ופרצה בבכי ממש כמו מי שמתו מוטל לפניו.

ה"משפיל גאים" שעבר עלי, עניתי לה בשיא הפשטות כאילו היינו חברות מימים ימימה, תראי עוברת עלינו צרה נוראה, הבן הבכור שלנו עזב את הישיבה ויצא לרחוב.

נדהמתי! עוד לא גמרתי את המשפט, ואותה שכנה התחילה לבכות כאילו היה זה הבן שלה, לפתע היא הרימה את עיניה ואמרה לי תשמעי, אין דרך גשמית לפתור בעיות מהסוג הזה, חבל על הזמן וחבל על המאמצים, במקרים שכאלו יש לעבוד רק בדרכים רוחניות.

אם תשמעי בקולי קבלי על עצמך חיזוק בצניעות, את תראי ישועות בדוק ומנוסה.

כמו למשל? מצאתי את עצמי שואלת אותה כאילו כבר הפכה להיות הרבנית והיועצת שלי גם יחד.

תחליפי לחצאית ארוכה. אני מכירה כמה נשים שראו ישועות מעל דרך הטבע, זה ללא שום ספק יחזיר את הבן לישיבה.

קיבלתי את הדברים, הייתי מוכנה גם לטוס לירח אם היה משהו שרק היה טורח להבטיח לי שזה יעזור, ואותה שכנה אמרה לי בטון סמכותי בואי כעת, אני מכירה חנות לחצאיות ארוכות וצנועות, אל תדחי את זה, חבל על כל רגע, לפני שיהיה מאוחר מידי.

ושוב מצאתי את עצמי מצייתת לפקודות שלה בצייתנות של ילד טוב ירושלים, והנה היא עוזרת לי לבחור, מחכה שאמדוד, מורידה מהקולב עוד שלוש יחידות [היא ידעה שלא חסר לנו כסף...] וצעדה יחד איתי לקופה.

והבטיח שעוד היום יחזור לישיבה לסדר ג'.

שכנתי ואני היינו כחולמות, ההתרגשות הייתה עצומה, השמחה הרקיעה שחקים, אמרנו 'נשמת כל חי' ונפרדתי ממנה לשלום.

הייתי מאד סקרנית לדעת מה בדיוק היה ביניהם, אך לא חקרתי ולא חפרתי, הודיתי לה' על כך שזכיתי להיות שותפה לשיחה הזו ולשמוע כל מילה שנאמרה שם. ידעתי שההשגחה העליונה סיבבה שהשיחת טלפון הזו תעבור דוקא דרך הפלאפון שלי, ודוקא כשאני נמצאת בביתה של השכנה, כדי שאני יידע למעלה כל ספק שזכיתי לישועה הזו בזכות החצאית הארוכה אותה לבשתי בגלל השכנה, היקרה שלי שהפכה אותי לצנועה יותר, ולמחוברת לה' הרבה הרבה יותר.

היום שב"ה הסיפור הזה כבר רחוק מאחורינו, בני בחור ככל הבחורים יושב ועמל בתורה מבוקר ועד ערב, ניתן כמעט לומר ששכחנו מהתקופה הזו, רק דבר אחד נשאר לי למזכרת מאותו נס גדול ועצום שהתרחש, החצאית הארוכה שהעלתה ארוכה ומרפא לצרה הנוראה של אותם ימים, והשיבה את השכינה הקדושה לשרות בביתנו.

עוד עשר דקות של תפילות והפלאפון שלי מצלצל. אני לא מתייחסת אליו, אבל הבן אדם החליט לא לוותר, ובפעם השמינית החלטתי להציץ על הצג לראות מי זה.

היה זה המשגיח מהישיבה אותה עזב בני לפני שבוע ימים.

הרמתי לו ושאלתי כן, מה רציתם? רציתי את המספר של הבן. ידעתי שהבן שלי יעס מאד אם אמסור לו את המספר, ולכן הסברתי לו שאינני יכולה לעשות זאת. אך הוא לא וויתר, לפחות תעשי שיחת וועידה אני מוכרח לדבר איתו. עשיתי את בקשתו, טלפנתי לבני ואמרתי לו שהמשגיח נמצא על הקו, ועוד לפני שהוא הספיק להגיב כבר התחיל המשגיח לדבר.

הוא פשוט התחיל לבקש סליחה ומחילה ולהתחנן לבן שלי שיחזור לישיבה. הוא דיבר אל ליבו כרבע שעה ללא מעצורים. דיבר, ביקש, והתחנן. ואני מקשיבה מהצד, מקשיבה ולא מאמינה, מקשיבה ומתוחה, האם הילד יסכים לחזור? האם התפילות שלי התקבלו? האם הנס אכן מתרחש לי מול העיניים?

סוף דבר, הבן יקיר שלי נתן את הסכמתו,

מתקנת או מקלקלת?...

הייתי נסערת. לקצר עד הברך, אני לא מסוגלת לעשות את זה. זו פריצות זו החטאת הרבים נוראה, אך מה אומר לה? איך אצא מהסיפור הזה? להוכיח אותה לא הייתי מסוגלת, וגם לא היה נראה שיש עם מי לדבר. המכשיר הפסול שהיה לה ביד לא נתן לי שום סיבה לקוות שיש טעם לנסות להסביר, ואז אינני יודעת למה ומדוע, אך אמרתי לה את המשפט הבא:

אני מצטערת, אני קיבלתי על עצמי שלא לקצר בגדים.

מבלי אומר ודברים הסתובבה האשה והלכה לה, ואני נותרתי בביתי המומה מעצמי, מה אני שקרנית? נכון שזה היה לצורך, אך מעולם לא שיקרתי ככה במצח נחושה. לא ידעתי מה אני עושה עם עצמי, חיכיתי לבעלי שישוב מהכולל.

ואכן בעלי ששמע את הסיפור, אישר בפה מלא את מה שעשיתי וחיצק את ידי שכך אכן הייתי צריכה לעשות, אולם כשהוא ראה שאני לא נרגעת, והעניין טורד את מנוחתי, הוא הציע רעיון נועז:

את יודעת מה? כיון שיצא לך מהפה משפט שכזה, קבלי על עצמך באמת לא לקצר יותר חצאיות. אכן בשעה שנשים בחוץ מרשות לעצמן לקצר יותר ויותר, והמצב נהיה כבר בלתי נסבל,

בשעה שרוב חברותי מצאו להן עבודות בתחום ההוראה וכיוצא בזה, אני חשבת על כיוון אחר לגמרי. אני טיפוס די ביישנית, בשבילי לעמוד מול כיתה שלימה ולהתחנן שישמרו על השקט, ולנסות להעביר להן פרק מהחומר הנלמד, היה זה הר גבוה מידי, ומאידך ה' חנן אותי בידיים טובות והתפירה הייתה משהו שמשך אותי מאד, וזו הסיבה שביום מן הימים מצאתי את עצמי עובדת בתפירה, עושה תיקונים, מכפלות, וכדומה.

אחד מהתיקונים הכי מבוקשים היה לקצר חצאיות, ובתחילת דרכי לא ראיתי בכך כל פסול, הייתי עושה זאת בשמחה, זו עבודה די פשוטה, וניתן לומר שאחוז גבוה מהפרנסה שלי הייתה מהכיוון הזה של קיצור הבגדים.

יום אחד הגיעה אלי אשה שהייתה נראית בסיגנון די מודרני, וליידה היתה ביתה שכנראה עמדה לחגוג את מסיבת הבת מצוה שלה כשביתה שמלה מפוארת מאד שעלתה להערכתי למעלה מאלף שקלים, ואז היא פנתה אלי וביקשה לקצר את השמלה.

בכמה תרצי לקצר? שאלתי.

מבלי להניד עפעף היא מסמנת על הברך, ואמרה: עד הברך!

שזה לא יקרה שוב, הוא מייד המשיך ואמר, את יכולה באמת להתחזק ולהתחיל להקפיד ללבוש דוקא ארוך.

מצוה גוררת מצוה, בהתחלה זה היה נראה קצת מוזר, אך בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, והבא ליטהר מסייעין לו, באותה שבת הביא בני הגדול כדרכו מספר עלונים מבית הכנסת, ובדיוק באותה השבת הובא שם באחד העלונים סיפור מפעים על ישועה פלאית, אותה סיפר אבא שבנותיו הגיעו לפירקון, ואף עברו מאז כבר כמה שנים אך השידוך התבושש ומאן להגיע.

ביום מן הימים הוא החל לעסוק בזיכוי הרבים בנושא חיזוק הצניעות עקב מגפת קיצור הבגדים המשתוללת, וכתב חיבור הלכתי על כך שלדעת פוסקים רבים ההליכה בחצאית ארוכה עד הקרסול היא חיוב מן הדין ממש, ומייד לאחר מכן בסימן טוב במזל טוב שתי בנותיו נכנסו תחת החופה. ואני נזכרתי שגם לי יש אחות שכבר עברה את גיל 24 ועלי לעשות משהו בשבילה.

מיד הרמתי עיניים לרבש"ע ואמרתי שאני מקדישה את החצאית הארוכה שלי לזכות אחותי שתזכה בקרוב ממש להקים בית נאמן בישראל.

ב"ה, היום, בזמן בו אני כותבת את סיפורי, מתקיימת סעודת השבע ברכות האחרון לאחותי, שכשסיפרתי לה על הסגולה הנפלאה הזו, מייד הצטרפה גם היא, וכיום היא אומרת לי בעיניים בורקות, ההשקעה הייתה שווה, ועוד איך שווה.

שמירת העיניים הפכה לדבר לא מציאותי, בו אדם לא יודע אם טוב יותר להרים עיניים ולראות פנים, או להורידן לארץ ולראות רגליים, זה הזמן להתחזק ולהפסיק סופית את קיצור הבגדים.

קיבלתי את הדברים בפחד גדול, ידעתי שאני קוטעת מעצמי נתח גדול של פרנסה, אך בעלי חיזק אותי וחזר שוב ושוב שפרנסה איננה תלויה כלל וכלל במעשים שלנו, וכל ההשתדלות בפרנסה לקוחה מהקללה בה נתקלל אדם הראשון, וכשעושים רצונו של מקום הפרנסה רק תגדל וכו' וכו'.

אלא שכבר בפעם הראשונה בה עמדתי בניסיון כאשר הגיעה אלי לקוחה די קבועה שלי, ובקשה לקצר שלוש חצאיות לא יודעתי מה אני עושה עם עצמי, גמגמתי לה בחצי פה שאני כבר אינני מקצרת חצאיות מפני שכך קיבלתי על עצמי.

אותה לקוחה הסתכלה עלי בפליאה בלתי מוסברת, לא לקצר? מדוע? וחץ מזה הרי את בעצמך לא לובשת מי יודע מה ארוך, אז מדוע לא לקצר?

הסמקתי, התביישתי, לא ידעתי מה לענות, רק אמרתי שוב, אני נורא מצטערת, אני לא יכולה יותר לקצר.

היא הלכה לביתה מלאה תימהון, ידעתי שהיא יצאה מכאן בלי להבין מה בדיוק עובר עלי, אך לא התחרטתי. שמחתי שעמדתי בניסיון בגבורה, ובערב כשבעלי הגיע, סיפרתי לו את כל מה שקרה כאן, והוא כמו תמיד ידע להרגיע ולהוכיח לי שהעולם טרם חרב, ובשביל

הרגל הלא נכונה

כדי שאבין טוב, הוא פתח לי ספר הלכה והראה לי את המושג שנקרא "ערווה בעששית" שמשמעותה שכל עוד הגוף לא מכוסה בכיסויי אטום לגמרי לגמרי, הרי שאסור לומר דברי קדושה ותפילה כנגד מקום זה.

פליאתי רק הלכה וגברה יותר ויותר, הרי לא באתי מהרחוב ולא ממשפחה של עמי הארץ, ומעולם לא דיברו איתנו על כך, אחי והורי מעולם לא עשו מזה עסק, ופתאום בעלי טוען שזהו איסור על פי דין?

ניסיתי לטעון שהגרביים שלי כן מכסות כמו שצריך וזה לא שקוף, אך בעלי לא רצה להמשיך את הדיון ולא ניסה להתווכח אלא רק שאל אם אפשר לקבל גרב כזו בעובי של ארבעים דנייר.

רצתי לחדר והבאתי לו זוג גרביונים חדש מהאריזה, ואז בלי אומר ודברים לקח בעלי את הגרביון והלביש אותנו על הבקבוק שתיה שעמד על השולחן, ואמר לי ספק בשאלה ספק בעקיצה, את רואה את ההכשר? ... לבושת

כבר בתוך השבע ברכות הרגשתי משהו מוזר בהתנהגות של בעלי.

לא, שלא תבינו לא נכון, בעלי אדם נפלא צדיק וירא שמים, אבל היה נדמה לי שבכל פעם שהוא צריך לברך או לומר איזו תפילה כל שהי, הוא פשוט מסובב ממני את הפנים, ורק אז אומר את מה שיש לו לומר.

בהתחלה זה לא כל כך הפריע לי, איך אומרים, זרמתי עם זה.

עד שבאחד הימים כאשר עשינו בפעם הראשונה אורחים' להורי שיחיו שהגיעו אלינו לשבת ואז אימי עם עיניה החודרות הבחינה בכך, ושאלה אותי מה פשר ההנהגה הזו? ואני אמרתי לה שאין לי

מושג מדוע הוא עושה זאת, אך לי בתוך הלב זה כבר התחיל להציק והחלטתי לשאול אותו.

לפליאתי הרבה, כאשר שאלתי אותו בעדינות מדוע הוא מסובב את הפנים, הוא ענה לי שאסור לו לומר דברים שבקדושה כנגדי, עקב כך שהרגליים שלי בחלקן התחתון אינן מכוסות כהלכה.

ערווה, וזה כולל את כל החלק עד העצם התחתונה הנקראת 'קרסול' לא מספיק לכסות אותם בגרביים ואפילו שיהיו אטומות כהלכה, אלא הכיסוי צריך להיות בבגד רחב, בקיצור, חצאית ארוכה.

אין סיכוי, אמרתי לבעלי. להחליף גרביים אני מוכנה, אבל חצאית ארוכה זה מאד קשה לי.

אני לא אמרתי כלום חייך בעלי את שאלת. וחוצ מזה שגם להחליף לגרביים אטומות באמת זו התקדמות יפה וחביבה מאד בעיני ה'. תתחילי עם זה, וה' יתן לך כח ורצון להתקדם עוד ועוד.

עבר עוד יום ועוד יום ובעלי לא מוציא מילה מהפה בענין הזה. הוא גם לא היה צריך להוציא, רק לראות אותו מסובב את הפנים, וזה כבר עשה את שלו.

רציתי מאד לשמח את בעלי, להראות לו שהוא חשוב בעיני יותר מהחברות והשכנות, אך לא הייתי מסוגלת. עד.... עד לאותו יום בו נזקקתי לישועה.

הלכתי ברחוב ירדתי מהמדרכה לחצות את הכביש, ומכונית שחלפה בסמוך אלי סטתה מעט מהדרך ועלתה

על אחת מכפות הרגליים שלי.

הכאבים החזקים, האמבולנס שהגיע לפנות אותי למיון, הרופא ששאל שאלות בלי סוף ולא הפסיק לדבר על שבר ועל ניתוח ועל כל

וכלימתי עניתי כן, אני רואה את ההכשר, לא של הגרביון אלא של המשקה....

יפה, אמר בעלי. וזה אומר שרק השתיה כשרה ולא הגרביון. הגרביון הזה טרף! הגרביון הזה שקוף.

זו רעידת אדמה, אמרתי. כל כך הרבה נכשלים וכולם שותקים?

אם יש לך כוחות נפש חזקים, אראה לך משהו יותר מפתיע.

כן, מה עוד? התחלתי לפחד.

יש לך גרביון של 70 דנייר?

כן, במקרה יש לי גם אחד כזה, ומבלי להתבקש רצתי, הבאתי אותו, הלבשתי אותו על הבקבוק, ומה גדולה היתה האכזבה לראות גם דרכו את סמל ההכשר, ולהבין שגם הוא רחוק מלהיות אטום.

אז מה, צריכים ללבוש 300 דנייר? שאלתי בהתפרצות.

העניין זה לא הדנייר, ענה לי בעלי, העניין זו האטימות. על הגרב להיות אטומה לגמרי, ורק אז יש לה שם של בגד.

ואז כבר יוצאים ידי חובה בטוח? שאלתי בחרדה.

בעלי חייך ואמר, האמת שלא.

כדי להגיע לצניעות כהלכה, יש להצניע לא רק את הגוף אלא גם את צורת הגוף. והרגליים עקב כך שהם מכונים בתואר "ערווה" כמו שאמרו חז"ל שוק באשה

ברגע הראשון נבהלתי, אך שניה אחת נוספת
ונפל לי האסימון. זה כן הרגל
הנכונה, אלא שיש לי אבא גדול
בשמים ששמע את ההבטחה
שלי.

אמרתי לרופא שאני חושבת
שלא טעינו, ואם יש לו ספק

שישאל את הטכנאית שעשתה את הצילום.

סופו של דבר יצאתי
מהמקום עם מירשם
למישחה להרגעת
כאבים. לא גבס, לא
קביים, לא ניתוח, ולא
תפרים. רק עם קצת
כאבים ועם הבטחה
גדולה מאד לבורא עולם,
הבטחה שגרמה לאבי
שבשמיים ולבעלי היקר
לשמוח בהחלטה שלי,

לאשה צנועה באמת.

מיני מושגים רפואיים שמעולם לא שמעתי, לא
היו נחמדים כלל וכלל, וכשהפנו
אותי לצילום רנטגן כבר
התחלתי ממש לפחד, ואז
אמרתי לבעלי שעמד לידי: אם
אני יוצאת מכאן בלי פגע, אני
עוברת לחצאית ארוכה.

ראיתי שהמילים הללו עשו לו נחת, וכאילו
נדלק לו אור בפנים, ואז הוא אמר, אני בטוח
שתהיה לך ישועה, אני
בטוח.

עברתי את הצילום,
ובלב רועד ציפיתי
לשמוע את התוצאות.
הרופא החילוני שלא
יודע תפילה מהי ולא
חונך על ברכי האמונה,
ניגש אלינו עיין בצילום
ואמר בכעס: עשו לך
צילום ברגל הלא נכונה, פה אין כלום. איזו
רשלנות! למה את לא שמה לב מה עושים
לך?...

